

HETTA VAR EITT KALL

– Eg veit ikki, hví eg tók hesa avgerðina, men eg var so óhugalig og orkaði simpulten ikki meir. Eg kendi meg troytta. So ein dagin visti eg, at eg vildi steðga, sigur Margreth Dalsenni, sum nú lukkar endurnýtsluhandil sín, Dals Vøruhús, í Klaksvík eftir at hava fingist við endurnýtslu í 10 ár

ANNIKA KUNOY IM
MYNDIR: ÁLVUR HARALDSEN

Fleiri nætur um vikuna situr 60 ára gamla Margreth Dalsenni í garasjuni á Skáltavegi í Klaksvík og skilur sundur klæði. Ofta er útvarpið frá, og hon lurtar og arbeiðir hugalig. Onkuntíð í einsemi og onkuntíð saman við mammu, systur ella dóttur síni. – Tað er hugnaligt at sita seint um kvøldið. Eg eri ein náttarravnur. Eg hugsi altíð um klæðini og um garasjuna. Tað fyllir alt hjá mær.

Í 10 ár hevur hon verið umgird av brúktum klæðum. Mongdin er vaksin við árunum. Fyrstu tíðina brúkti hon sosiala miðilin Facebook at lýsa við, síðani stovnaði hon fyrsta føroyska sölutorgið Róttikassin á Facebook og nú er Margreth Dalsenni onkursvegna vorðin ímyndin av endurnýtslu í Føroyum.

Alt fær tó ein enda. Og skjótt letur Margreth eisini dyrnar aftur á Klaksvíksvegi, snarar lyklin fyrri seinastu ferð og sigur farvæl við Dals Vøruhús.

21. januar skrivar hon soljóðandi á Facebook: “Eg fari at sleppa eini bumbu. Eg orki ikki meir. So 2. september verður hurðin opin fyrri seinastu ferð. Eg gevist at taka ímóti vøru 6. mai, sum eisini var dagurin eg byrjaði hetta virksemi. Tá eru eisini 10 ár síðani, eg samlaði nakrar damur heima hjá mær at býta um klæðir.”

– Eg byrjaði handilin 6. mai 2010, og eg valdi sama dag tíggju ár seinni at steðga við at taka ímóti vøru. Eg vildi ikki

steingja so knappliga, og tí valdi eg at hava opið til 2. september, tá eg havi føðingardag. So lukki eg við manér, og so kunnu fólk taka avsked, sigur Margreth Dalsenni.

Hon er tíðiliga rørd, tá hon tosar um avgerðina. Tí í veruleikanum sigur hon ikki bert farvæl við ein handil. Hon sigur farvæl við ein samleika og eitt kall.

– Tað verður torført hjá mær, sigur hon rørd.

– Eg tók avgerðina, og so skrivaði eg tað á Facebook. Eg segði tað ikki fyri nøkrum. So ringdi dótturin og spurdi, hvat var hent, flennir hon.

– Eg veit ikki, hví eg tók hesa avgerðina, men í desember mánaði var lítið at gera í handlinum, og eg valdi at lukka handilin hálvan desember. So fór eg í garasjuna at sortera og skifta vøru út. Eg var so óhugalig og orkaði simpulten ikki. Eg kendi meg troytta. So ein dagin visti eg, at eg vildi steðga, sigur hon avgjörd.

– Eg havi ikki somu orkuna, sum eg havi havt. Alt gongur seinni fyrri seg, nú eg eri vorðin 60 ár. Eg fekk at vita frá fleiri, at eg móguliga havi vetrartunglyndi, og at eg fari at umbestemma meg. Men tað havi eg als ikki, og eg eri púra avgjördi, sigur hon framhaldandi.

Eg brenni fyrri hesum

Fyri tíggju árum síðani vóru tíðirnar ikki so góðar í Føroyum, sum tær eru í dag. Tað tyngdi Margreth, at hon dagliga hoyrði um arbeiðsloysi og um familjur, sum høvdu tørv á mati og klæðum.

Hon átti fitt av klæðum, sum hon ikki brúkti, og hon valdi tí at savna nakrar kvinnur saman til eitt hugnakvøld, har tær kundi taka klæðir við, sum tær ikki brúktu og so býta um við hvørja aðra.

– Fleiri konur komu til tiltakið og høvdu klæðir við. Tær fingi okkurt og lótu tað vera eftir, sum tær komu við. Tað var ordiliga stuttligt, sigur hon um fyrsta kapittulin í tíggju ára langu søguni um Dals Vøruhús. Ein lítillátin byrjan og ein lítillátin søgugongd.

– Tað vant upp á seg. Eg brúkti Facebook at lýsa við, og eg segði frá har, at eg hevði klæðir, sum eg vildi lata. So komu fólk úr øllum landinum at hyggja at klæðum. Tað fyigekst alt í stovuni hjá mær. Tað var rokaligt. Tá eg so skuldi rudda stovuna, so fór alt inn á vesið og í baðikarið og so inn aftur í stovuna, tá vit skuldu brúka baðikarið, flennir hon, sum hon minnst aftur á fyrstu tíðina við endurnýtsluklæðum.

– Fólk komu úr Vágum og úr Suðuroy. Ja, tey komu alla staðni frá. Eg gjørdi teimum kaffi og tað var sera hugnaligt, sigur hon.

Fimmkrónu handilin

– Til endans hevði eg so nógv klæðir, at eg mátti koyra tey oman í kjallaran, sigur Margreth Dalsenni.

Síðani varð eisini kjallarin ov lítil, og Margreth varð noydd til at flyta øll klæðini í stóru dubult-garasjuna á Skáltavegi. Hon greiðir frá at á summri hetta sama árið í 2010 royndi hon ein nýggja leist.

